

De weg naar de
vrijheid loopt doorheen
de gevangenis

Kurt Lammens

What doesn't kill you, makes you stronger!

Schrijver: Kurt Lammens
Coverontwerp: Kurt Lammens
ISBN: 9789402165944
© Kurt Lammens, januari 2017, Leuven, België

Noot: in de gevangenis kan men voor 19 € / maand een computer huren en eventueel een printer aanschaffen. Ik huurde een pc die werd geleverd op 9 januari 2017. Op 24 januari 2017 werd ik vrijgelaten en werden de bestanden opgestuurd op CD-ROM naar mij thuis. Sindsdien werden geen wijzigingen meer aangebracht aan de inhoud van dit boek, behalve spellingscontrole en lay-out. Ik werd nooit veroordeeld.

Voorwoord

"Mia heeft het licht gezien... Ze zegt: niemand gaat verloren... "
(Gorki)

Hallo,

Eigenlijk ken ik Kurt Lammens nog niet zo erg lang. Ik heb hem pas leren kennen in de gevangenis. En meer bepaald de hulpgevangenis van Leuven. Alsook de plaats van waaruit dit boek is geschreven. Ik heb het geluk gehad om als een van de eerste zijn verhaal te mogen aan horen. Een verhaal over een onmogelijke liefde tussen hem en 2 vrouwen, over een dochter die momenteel niet meer in zijn leven is, over het zogenaamde hulpsysteem in België die falende is en over een persoon die steeds weer voor keuzes staat die eigenlijk onmogelijk op te lossen zijn. Eenzelfde persoon die gedurende lange tijd moest kiezen tussen goed en kwaad en die impulsief zich liet mee slepen waardoor er fouten zijn begaan. In dit boek neemt hij jullie als lezer mee in dit wonderlijke doch hartverscheurende verhaal. Hij schrijft dit boek puur vanuit eigen ervaringen en dit op een speelse, eigenwijze, intelligente manier. Hij stelt niet alleen zichzelf in vraag maar neemt ook de omgeving en de lezer onder de loep. Dit boek is zodanig geschreven dat de schrijver wil kennismaken met de lezer en dat de lezer zich wel moet verplaatsen in het verhaal van Kurt Lammens, de schrijver. Dit boek is zeker de moeite om te lezen. Het is zo integrerend dat men altijd maar verder wil lezen. Ik gun jullie dan ook allen het plezier en het genot om dit wonderlijke boek zelf te ontdekken. Veel leesplezier gewenst. Van harte,

Matthys Andy

Inhoud

Voorwoord

Inhoud

1. De vloek van de bezorgdheid
2. Op de beklagdenbank
3. De illusie van de gevangenschap
4. De ridder met het witte paard
5. Verlossing is niet nodig
6. Rouwarbeid
7. De voldoening van de rust
8. Het goddelijke
9. Bravehearts
10. Niemand gaat ooit verloren

Nawoord

Bijlagen

Hoofdstuk 1: De vloek van de bezorgdheid

"I believe that children are our future." (Whitney Houston)

Stel je voor dat telepathie bestaat. Dat je over afstand kan communiceren met mensen die je met je andere zintuigen niet kan waarnemen. Stel dat je dat zelfs over de grenzen van de dood heen kan. Stel dat je dat ook over de grenzen van de tijd heen kan, zodat je zelfs met overledenen van zoveel duizend jaar geleden kan communiceren, of zelfs in de toekomst. Stel je voor dat dit geen fantasie is, maar de werkelijkheid.

Dankjewel om dit even te doen en mij te antwoorden op de volgende, simpele vraag. Is er iets veranderd in jouw leven nu je je deze zaken hebt voorgesteld ?

Ik hoop van jou te horen dat het hebben van deze voorstellingen niets veranderd heeft in jouw leven. Dat er niets is gebeurd. Dat je niet geschokt was door de vraag. Dat je niet bevooroordeeld hebt gereageerd. Dat je niet hebt gedacht wat een gek ik wel moet zijn dat ik deze vragen allemaal stel.

Ik vraag je nu opnieuw om je hetzelfde nog eens voor te stellen. En ditmaal voeg ik er een mening aan toe. Ik voeg er de mening aan toe dat het allemaal echt mogelijk is. Dat er geen enkel bewijs is dat het niet mogelijk is.

En boenk ... Daar gaan we dan. Nu zijn we werkelijk aan het boek begonnen.

Ik heb opnieuw een vraag voor u.

Hebt u daarnet de behoefte gevoeld om uw eigen mening te confronteren met de mijne ? Om in discussie te gaan ? Om uit te zoeken wie er gelijk heeft in deze kwestie ? Om al de details goed uit te spitten, mij duidelijk te maken dat

mijn mening verkeerd is, en om alvast te bedenken hoe u aan kennissen en familieleden gaat vertellen hoe verkeerd mijn meningen wel zijn ?

Wel, dan denk ik dat ik u een kleine mededeling moet doen. Ik heb mijn persoonlijke mening over dit thema nog niet verwoord.

Ik heb 'een' mening gegeven. Deze mening is niet per se de mijne. En ik vraag u nu of u dat opgemerkt heeft, dat ik 'een' mening gaf, en niet per se de mijne ?

Met dit klein interview wil ik u eigenlijk wijzen op het feit dat we dit boek tezamen aan het schrijven zijn. Met dat verschil dat ik de woorden op papier zet en u de woorden in uw hoofd hoort.

En bij deze vaststelling moet ik u alvast slecht nieuws geven. De woorden die in u opkomen als een reactie op het lezen van de mijne, zijn niet van u.

Ze zijn afkomstig uit een andere tijd, een andere ruimte en niet van de levenden. Ze komen in uw hoofd als een vorm van telepathische informatie en we noemen ze "echo's".

Voor een goede samenwerking bij het schrijven en lezen van dit boek, wil ik u dan ook vragen om deze echo's te negeren.

Ik zal u geen illusies verkopen. U kunt deze echo's niet stoppen, tegenhouden, afzetten of negeren. Ze zijn er, en ze zullen zich blijven opdringen.

Ik heb u dan wel gevraagd om ze te negeren, maar enkel en alleen om u te laten ontdekken dat u dat niet kunt.

En die ontdekking is de basis van dit boek. U heeft daarnet ontdekt dat er een macht bestaat in uw leven waar u geen controle over hebt, die u voortdurend lastigvalt en die u niet kunt ontsnappen. Het is de macht van het woord.

Dat woord vertelt u dat telepathie niet bestaat, dat tijd en ruimte begrensd zijn en dat dood ook werkelijk dood is.

Deze ideeën geven u houvast. U hoort ze graag. Ze maken het makkelijker om stil te staan, om rust in uw hoofd te vinden.

Maar waarom vertelt dat woord u zo'n zaken ? Waarom denkt u over deze thema's na ? Maakt u zich soms zorgen over iets ?

Laat ons de zaken een beetje simplistisch aanpakken. We kunnen beginnen met een paar simpele ideeën en deze later dan verder uitwerken.

Voor mij als schrijver is het op dit moment vooral belangrijk dat u op uw ademhaling let tijdens het lezen. Probeert u er op te letten dat deze rustig en diep is en dat u stopt met lezen telkens ze onrustig en oppervlakkig wordt.

Ziezo. Nu kunnen we verder. Ik heb u even ondervraagd over uw geestesgesteldheid. Nu kennen we elkaar wat beter en kunnen we dit boek ietwat vanuit een nieuwe instelling beginnen.

We zijn nu eigenlijk vrienden geworden. We hebben samen interesse getoond in dezelfde onderwerpen (met name uw geestesgesteldheid) en zijn tot dezelfde conclusies gekomen (namelijk dat u werkelijk te veel nadenkt en altijd maar echo's in uw hoofd hebt die uw ademhaling onrustig maken. Dat was het toch, niet ?). We zijn warempel soulmates ! Dat wij elkaar al zo goed begrijpen en we zijn nog maar een paar pagina's ver, dat vind ik werkelijk fantastisch. Dit gaat een goed boek worden, dat verzeker ik u. Met deze samenwerking gaat het helemaal goed komen.

Maar goed, nu wordt het tijd dat u ook eens iets doet. U moet zich eens wat minder zorgen maken. Nu wij een persoonlijke band hebben gelegd tussen ons beiden, moet ik u wel vertellen dat ik mij oprecht zorgen over u maak. Ik denk dat u verslaafd bent aan woorden. Ja, werkelijk. U neemt ze voortdurend binnen in uw geest en blijft er maar mee bezig. De hele dag ratelen ze maar door in uw geest en u doet maar weinig om ze werkelijk te stoppen. Af en

toe doet u wel een iets, maar meestal is er niet veel resultaat. De woorden zijn er altijd. Ik maak mij daarom terecht bezorgd om u. Ik wil u immers niet kwetsen. Ik ga immers nog veel meer woorden toevoegen aan uw geest, en ik ga u dan ook nog eens vragen om over deze woorden na te denken ook. Ik hoop dus dat ik uw overbelaste geest daarmee niet nog meer overbelast.

Hetgeen ik in dit hoofdstuk met u wil bespreken, is dan ook nog eens een moeilijk thema. Ik wil het hebben over 'bezorgdheid'.

Dat is een moeilijk thema omdat het zeer complex is, veelzijdig en bovendien ook nog eens naar zichzelf verwijst. Het enige waar de bezorgdheid immers bezorgd over is, is zichzelf. Er is niets zo egoïstisch, narcistisch, sadistisch of racistisch in het leven als bezorgdheid.

En dat is een zeer moeilijk gegeven. Want ik weet zeker dat ik u meteen al bezorgd heb gemaakt door dat te zeggen.

Maar dat is nu net het opzet van dit boek. Door u bezorgd te maken, krijgen we de kans om bezorgdheid te onderzoeken. Dat kunnen we niet doen als er geen bezorgdheid is.

En nu gaan we stoppen met het abstracte gepraat. Ik wil het concreet gaan maken. Ik ga mijn levensverhaal vertellen. En ik ga voor u aantonen dat uw bezorgdheid onterecht is, en dat de bezorgdheid van mijn medemensen mijn hele leven heeft vernietigd. En dat het pas beter met mij is beginnen gaan toen ik gestopt ben met mij zorgen te maken.

Maar het is niet omdat ik zelf gestopt ben met mij zorgen te maken, dat mijn medemensen dat ook hebben gedaan. En daarom zit ik nu in de gevangenis. Omdat sommige mensen bezorgd zijn geraakt. Omdat ze dachten dat ik in gevaar was. Omdat ze dachten dat mijn familie in gevaar was. En mijn vrienden. En misschien nog anderen.

En omdat ze zo bezorgd waren, hebben ze meteen ingegrepen. Daardoor zijn ze nu niet meer bezorgd. Maar

ik ben mijn vrijheid kwijt. En mijn gezin is kapot gemaakt door mensen die ons nog nooit hebben gezien, nog nooit van ons hebben gehoord en die niet weten wie wij zijn, wat wij nodig hebben of hoe onze toekomst er had uitgezien als zij niet ingegrepen hadden. Het is zo dat deze mensen ingegrepen hebben op basis van vermoedens, en niet op feiten. Ze hebben gedacht dat er gevaar was, en dat gevaar hebben ze proberen bestrijden door eerst mijn dochttertje An bij ons weg te nemen, en daarna ook de mama en de papa op te sluiten. Ons gehele gezin zit nu in de gevangenis en in een instelling. De papa in de hulpgevangenis van Leuven, de mama in de gevangenis van Brugge en het dochttertje in een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning te Averbode (De Schommel).

Nu, deze gebeurtenissen zijn er niet zomaar gekomen en ik stel het hier ook heel simpel voor. En ik heb het ook nog even vermeden om te zeggen dat de mensen die ingegrepen hebben de rechtbanken zijn geweest. Omdat ik nog even de confrontatie heb willen vermijden met de harde waarheid dat de mama en de papa van mijn dochttertje, mijn echtgenote en ik dus, ook daadwerkelijk de wet hebben overtreden.

Wij pleiten hier dus schuldig. En we willen met dit boek niemand aanzetten tot het overtreden van de wet. Laat dat duidelijk zijn. En we willen hier evenmin de politie of het gerecht iets verwijten, of ingaan tegen hun besluiten. Het enige doel dat dit boek heeft, is de waarheid eens te laten zien vanuit het perspectief van de papa van An Lammens. De mama heeft niet kunnen meeschrijven omdat beide ouders geen contact kunnen of mogen hebben met elkaar. En we mogen ook ons dochttertje niet meer zien. Voorlopig althans. Dat zal ooit nog wel opnieuw kunnen. Maar voorlopig omschrijven we ons gezin dus als 'kapot'. Simpelweg omdat we elkaar niet kunnen zien. Van al die dingen die mensen normaal gesproken in een gezin doen, zoals praten, eten, knuffelen, wandelen, spelen, enzovoort, kunnen wij niets meer doen. Zelfs naar elkaar kijken is niet meer mogelijk. Er is alleen een muur hier waarop ik een

paar foto's hangen heb, en ik heb brieven. Rechtstreeks contact is onmogelijk.

En dat doet ongelooflijk pijn. Want afgescheiden zijn van de mensen waarvan je houdt, is het ergste dat er is. En het feit dat dit gebeurd is 'in ons belang', maakt het nog veel moeilijker om er mee om te gaan. Want alles is met goede bedoelingen gebeurd, uit bezorgdheid, om ons te helpen. En daarom is bezorgdheid voor mij een vloek. Omdat bezorgdheid iets is dat mensen blind maakt voor de realiteit. Omdat bezorgdheid er voor zorgt dat mensen niet meer nadenken, niet meer kijken, niet meer onderzoeken. Ze handelen eerst en denken dan pas na. Ze veranderen eerst de situatie en gaan ze dan pas onderzoeken. Terwijl ze al veranderd is. Zodat het onmogelijk is om achteraf te kunnen zien of de ingreep wel terecht was. Bezorgdheid is een vorm van blindheid. Ze zet mensen aan tot handelen gebaseerd op vermoedens, en niet op feiten. En het gebrek aan feiten wordt dan ingevuld met regeltjes en procedures. Zodat het lijkt dat alles op rationele gronden is gebeurd. Maar niets is minder waar.

In wat hier volgt, wil ik u aantonen dat bezorgdheid een vorm is van woorden. Woorden die de realiteit onzichtbaar maken. Het zijn woorden die in ons geheugen zitten. Herinneringen. Herinneringen die actief worden op een moment dat we ze oproepen. En in plaats van dat we nog naar de realiteit kijken, kijken we naar die herinneringen en zien niet meer wat er hier en nu, in het moment waarop we bestaan, gebeurt. En die kwaal, die geestestoestand, die noem ik 'bezorgdheid'.

Het is omwille van herinneringen dat mijn dochttertje op haar driejarige leeftijd bij ons weggenomen is. Omdat sommige mensen herinnerd werden aan kinderen die op die leeftijd gestorven zijn. Omdat mensen met die herinneringen naar de toekomst hebben gekeken en in die toekomst hebben gezien dat hetzelfde mijn dochttertje zou overkomen. Ze dachten dat ze niet lang meer te leven had, omdat ook andere kinderen op die leeftijd gestorven waren.

Terwijl mijn dochttertje perfect gezond is, altijd gelukkig is geweest, en er nooit sprake is geweest van enige vorm van misbruik, mishandeling of andere bedreiging. Integendeel. An is nog nooit gestraft geweest, heeft nog nooit iets moeten horen dat beledigend was of bedreigend. Ze heeft nooit enige mishandeling ondergaan, is altijd goed gevoed geweest, heeft nooit kou, is altijd in beweging en ver vooruit op haar leeftijd. Ze is extreem intelligent, hoogbegaafd zelfs, heel lief, gaat nooit tegen iemand in, maar werkt steeds constructief mee en heeft een zeer open, intelligente blik. Iedereen die haar leert kennen, vindt haar onmiddellijk een schitterend kind.

Maar waarom is ze dan weggenomen, zult u dan vragen, en terecht. Waren er dan plannen om haar te vermoorden ? Heeft iemand gedreigd met mishandeling ? Waren er gevaarlijke personen in de buurt, die al voorheen dergelijke feiten hadden begaan ?

Neen. Het enige wat er gebeurd is, zijn woordenwisselingen tussen het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) te Diest en de mama en papa van An. Woordenwisselingen. Meer niet. Die over de zin van het leven gingen, over opvoeding, over toekomstdromen, over thuisonderwijs, over de Eigen Kracht conferentie die het CAW beloofd had te zullen organiseren, en over de persoonlijke visie van de hulpverleners en de ouders van An.

Er zijn bedreigingen geuit, ja. Van het CAW naar de ouders toe en naar het kind toe. De hulpverleners zijn in de fout gegaan. Zij hebben leugens verteld, hebben hun macht misbruikt. Maar zij worden geloofd door de rechtbank. Omdat zij officieel werk verzetten. En omdat de ouders ooit in de psychiatrie zijn opgenomen voor problemen die ze toen hadden. Problemen die al lang zijn opgelost. Maar het CAW heeft niet willen geloven dat dat werkelijk zo is. Eens een psychiatrisch patiënt, altijd een psychiatrisch patiënt, hebben zij geredeneerd.

En dus zijn zij bezorgd geworden toen er discussie ontstond. Oorspronkelijk waren zij niet bezorgd om de gezondheid van An. Zij waren bezorgd om de ouders. Maar eigenlijk ook niet om de ouders. Zij waren bezorgd over de gezondheidszorg van en voor de ouders. Want op een bepaald moment waren de hulpverleners niet meer bezig met zich af te vragen wat het gezin Lammens – Silva werkelijk nodig had. Ze waren bezig geworden met de vraag hoe de hulpverlening kon verdergezet worden, zonder zich nog af te vragen of dat werkelijk nodig was. Beide ouders waren vragende partij om de hulpverlening stop te zetten. Ze hadden het CAW niet meer nodig. Vooral niet nadat ze ontdekt hadden dat het al vijf jaar zo was dat het CAW enkel de schijn van hulp ophield. Ze hadden op vijf jaar niets gedaan om het gezin te helpen. Er waren al vijf jaar alleen maar problemen bij gekomen. Bovendien, toen dat thema ter sprake kwam, ontstond er ruzie. Werden er dreigementen geuit. Van de hulpverleners naar de ouders toe. En daardoor ook van de ouders naar de hulpverleners toe. Uit schrik. Omdat het gezin in gevaar kwam. En omdat er geen tijd was om na te denken.

En uit deze ruzies zijn dan de gebeurtenissen van de voorbije maanden ontstaan, die tot de gevangenschap van het gehele gezin hebben geleid, en de vernietiging, ook al is die tijdelijk, van alles wat ons lief is.

Ter verduidelijking van wat ik hierboven heb gezegd over telepathie, wil ik nog even verduidelijken dat ik inderdaad geloof dat er zoiets bestaat als telepathie. Maar ik geloof ook dat dat vermogen verdwijnt wanneer mensen bezorgd zijn. Ik geloof dat er vormen van verbondenheid bestaan die het mogelijk maken om over de grenzen van tijd en ruimte heen te weten hoe het met iemand gaat, informatie uit te wisselen en in verbondenheid te bestaan, ook al zeggen de fysieke zintuigen dat er niets is.

Verder geloof ik niet dat er zoiets bestaat als dood. Ik denk dat er enkel zoiets bestaat als transformatie. Dat het onmogelijk is om volledig uit het bestaan te verdwijnen.

Verder ben ik een volkomen pacifist. In tegenstelling tot wat de politie op 15 november 2016 tegen mij zei toen An met geweld werd meegenomen, denk ik dat NIEMAND ooit het recht heeft om geweld te gebruiken. Ik denk dat mensen ten allen tijde het recht hebben om zich te verdedigen tegen geweld, maar nooit dat zij het recht hebben om het te gebruiken. Toen de politiemannen bij ons binnenvielen, waren zij zich aan het 'verdedigen' tegen geweld. Wij waren met An tekeningen aan het maken in de woonkamer aan tafel en ondertussen aan het praten. We schrokken enorm hard van het gebonk op de voordeur. We hebben opengedaan en vriendelijk gevraagd wat er aan de hand was. De mannen grepen An vast, duwden ons met geweld naar achter en dwongen ons om aan tafel neer te gaan zitten. Ze lazen met geweld een brief voor.

Dat was de politie. In opdracht van de jeugdrechtbank. In naam van An kwamen zij haar belangen verdedigen. Door haar met geweld mee te nemen, haar ouders op een gewelddadige manier te behandelen en hen geen enkele kans te geven om zich te verdedigen tegen dit geweld.

De politie gebruikte geweld om zich te verdedigen tegen een geweld dat niet bestond. Ze verdedigden zich tegen herinneringen, tegen woorden. Ze keken naar ons gezin en zagen niet hoe vredelievend wij aan tafel zaten. Zij zagen enkel woorden. De woorden van het CAW dat gezegd had dat er in de toekomst misschien geweld zou gebruikt worden. Dat er kansen waren op moord en doodslag.

Toen één van de mannen verwonderd vroeg 'Dus gij zijt niet van plan om zelfmoord te plegen ?' en ik gewoon antwoordde dat dat niet het geval was, viel er een stilte en het ontmoedigende antwoord: 'Ah, dat verandert de zaken wel'.

Opnieuw werden woorden serieuzer genomen dan de werkelijkheid. Nog steeds was de 'bezorgdheid' om het welzijn van An of om het welzijn van haar ouders belangrijker dan de realiteit dat hun welzijn niet in gevaar was. Dat er enkel discussies waren geweest. Dat het CAW

gelogen had. Dat enkel woorden en niets anders dan woorden het probleem waren geweest.

De 'bezorgdheid' van het CAW was begonnen toen wij klacht hadden ingediend tegen hen wegens ontvoering. Zij hadden immers ons dochtertje meegenomen zonder onze toestemming en haar naar een instelling gebracht. Opnieuw uit bezorgdheid. Omdat wij gedreigd hadden om klacht in te dienen tegen hen omdat ze hun werk niet deden. En opnieuw hadden zij hun werk niet gedaan uit bezorgdheid. Ze waren bezorgd over het feit dat zij hun werk zouden moeten doen. Dat zij niet verder zouden kunnen doen alsof. Ze waren bang om hun job te verliezen als de waarheid aan het licht zou komen. En dat is wat nu gaat gebeuren. De waarheid zal gezegd worden, verkondigd aan de buitenwereld. Zonder omwegen, zonder verdraaiingen.

Ik wil enkel en alleen de waarheid zeggen hier. Ik heb geen reden om daar van af te wijken. Ik ben immers geen rechtbank, ik kom hier niets of niemand veroordelen. Ik wil alleen getuigen van mijn pijn. Ik wil alleen beschrijven wat er gebeurd is. Ik wil zelfs niets verklaren of voorkomen. Ik ben niet bezorgd om het CAW. Ik heb niet hetzelfde denken als zij. Ik word niet betaald om van mijn dochter en vrouw te houden. Ik doe dat uit mezelf, omdat wij belangrijk zijn voor elkaar. Omdat God ons samen heeft gebracht. Omdat wij dezelfde dromen hebben. Omdat we weten wie we zijn, omdat we samen horen. Omdat het gezin iets heiligs is, dat niet zou mogen worden aangetast door instellingen, preventieve maatregelen in de naam van bezorgdheid of door regels en procedures.

Ik wil getuigen van een bekommernis die voorbijgaat aan de bezorgdheden van het CAW en soortgelijke instellingen. Ik wil een pleidooi houden voor de liefde en de harmonie die altijd al tussen ouders en kinderen bestaat. Ik wil hun krachten laten zien, hun mogelijkheden. En ik wil dat ook doen voor psychiatrisch patiënten en ex-gevangenen. Want ouders en kinderen komen soms al eens in de psychiatrie terecht of in de gevangenis. En zelfs op heel jonge leeftijd,

zoals ons Anneke. Drie jaar en opgesloten als een crimineel. Ze krijgt momenteel zelfs geen bezoek, van niemand. En nu ik zelf opgesloten zit, kan ik zelfs met recht en reden getuigen dat ik beter behandeld word dan haar. Maar dat alles neemt onze liefde niet weg, onze samenhang, en onze talenten en mogelijkheden. Het is niet omdat wij niet de conventionele weg hebben bewandeld, dat er iets mis is met ons. Wij zijn mensen zoals iedereen. En wij verdienen een leven zoals iedereen.

Ik vind het trouwens best oké dat mensen soms bezorgd zijn. Maar het is een gevaarlijke situatie als hulpverleners, politie, gerechtelijke diensten, werknemers bij het OCMW, Kind en Gezin, Bijzondere Jeugdzorg of andere instanties 'bezorgd' worden. Bij hen is de motivatie niet hetzelfde als bij ouders. Ouders zijn soms ook wel eens bezorgd over hun kinderen, en willen ze beschermen tegen gevaar. Daar is niets mis mee. Maar het is wel nodig dat ze beschermd worden tegen gevaar dat ook werkelijk aanwezig is, en niet enkel bestaat in de woorden in de herinneringen van functionarissen.

Ouders kunnen dezelfde fouten maken als functionarissen. Maar het verschil is dat de functionarissen beschermd worden door hun instelling of organisatie. Ouders niet. En iedereen die zich mengt in het gezinsleven vanuit de beoefening van een job, staat toch nog altijd steeds in een dubieuze positie. Voor zo'n mensen kan het nooit 100 % duidelijk zijn of zij een handeling om te beschermen nu stellen uit bezorgdheid voor het gezin, of uit bezorgdheid over het uitoefenen van hun job. De scheidingslijn is enkel duidelijk op voorhand, of achteraf. Nooit in het moment. Het is enkel mogelijk om achteraf of op voorhand vast te stellen of de motivatie helemaal zuiver was.

In ons geval kunnen we duidelijk stellen dat het CAW heel overtuigend gekozen heeft voor de bescherming van hun job, ten koste van ons gezin. En de politie heeft mee gehandeld in diezelfde zin, zonder op voorhand uit te zoeken of het inderdaad nodig was om in te grijpen.